

Danielle
Steel

»Steel avaa kaikki tunnelukot...»

Hän täyttää odotukset!»

— PUBLISHERS WEEKLY

Päivien
loppuun
saakka

WSOY

Danielle
Steel

Päivien loppuun saakka

Suomentanut Marja Helanen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

*Englanninkielinen alkuteos
Until the End of Time*

Copyright © Danielle Steel, 2013

*Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2019
Werner Söderström Osakeyhtiö*

ISBN 978-951-0-44189-3

Painettu EU:ssa

Ihanille, rakkaille lapsilleni
Beatrixille, Trevorille, Toddille, Nickille, Samille,
Victorialle, Vanessalle, Maxxille ja Zaralle,
joita rakastan päivieni loppuun saakka ja ikuisesti.

Koko sydämestäni
äiti

Rakkaus

on tähdenlento

joka osuu

sydämeesi

ja elää

ainiaan.

Bill ja Jenny

1975

New Yorkin keskustassa sijaitsevan hotelli Pierren juhlasalin viereisessä huoneessa vallitsi jännittynyt tunnelma, kun neljäkymmentäviisi pitkää, langanlaihaa, paljaspovista mallia istui kammattavina ja meikattavina ja sovitti samalla kenkiä ja pukuja viime hetken muutoksia varten. David Fieldston tarkasteli malleja kameramiehen kuvatessa häntä muotiviikon dokumenttiin. Siinä ohessa David selitti, mistä hän oli saanut inspiraation talvimallistoonsa. Hän oli tyylikkään näköinen, harmaahiuksinen, liki viisikymppinen mies, joka oli ollut kaksikymmentä vuotta muotimaailman huippunimiä. Kaksi vuotta sitten David oli ollut vararikon partaalla muotilehtien julistaessa, että hänen designistaan puuttui hohto, hänen luomuksensa olivat vanhan kertausta ja häneltä oli puhti poissa.

Nyt sitten, Jenny Arden -nimisen tehopakkauksen ansiosta, David oli jälleen kuvassa mukana. Edellinen sesonki oli ollut hänen kaikkien aikojen parhaansa. Hänen luomuksensa olivat päässeet taas pinnalle ja hänen uransa niiden mukana. Jokainen mallisto, jonka hän oli suunnitellut sen jälkeen, kun Jenny Arden oli aloittanut hänen avustajanaan, oli ollut vahva ja eloisa ja täynnä uusia, raikkaita ideoita. David oli ponkaissut uusiin korkeuksiin parempana kuin koskaan, ja hiljaa mielessään hän kiitti kaikesta Jennyä ja oli todennut lähimmille ystävilleen ja työtovereilleen Jennyn olevan nero. Jenny suhtautui asiaan vaatimattomammin, koska hän ei vastannut varsinaisesta suunnittelusta, mutta hän tutki asioita Davidin puolesta ja keksi tämän tyyliin raikkaita uudistuksia, jotka tekivät mallistoista jännittäviä

ja toimivia. He tapasivat sesonkien välillä monta kertaa viikossa, ja Jenny oli paikalla valvomassa kaikkea, kun David esitteli mallistonsa. David myös maksoi Jennylle työstä runsaskätisesti. Hän ei ollut Jennyn ainoa asiakas, mutta hän oli toistaiseksi Jennyn suurin menestystarina.

Jenny rakasti muotia vilpittömästi, oli rakastanut pikkulapsesta saakka. Hänen ranskalainen isoäitinsä oli toiminut Pariisin haute couture -ateljeiden pääömpelijana, ja hänen äitinsäkin oli taitava ompelija. Heillä oli ollut Jennyn nuoruusvuosina Philadelphiassa pieni mutta arvostettu liike, jossa he olivat ututterasti kopioineet Pariisin muotitalojen hienointa designia ja pukuja. Äitiä ja isoäitiä kaiken ikänsä tarkkaillut Jenny oli mennyt kahdeksantoistavuotiaana New Yorkin Parsons School of Designiin aikomuksenaan valmistua pukusuunnittelijaksi. Hän oli kuitenkin kokenut oppitunnit tuskallisen rasittaviksi ja havainnut, että häneltä itseltään uupui kyky laskostaa ja muotoilla kankaita, eikä hänellä ollut siihen edes kärsivällisyyttä. Häntä kiinnostivat paljon enemmän muodin trendit ja tulevat virtaukset.

Jennyn viime vuosien asiakkaat kutsuivat häntä usein selvänäkijäksi, joka osasi haistaa muodin jo etukäteen. Jenny *loi* muotia ja tiesi tarkalleen, miten tarttua uusiin virtauksiin. Hän oli tyylin suunnannäyttävä ja avustamiensa muotisuunnittelijoiden muusa. Mikään yksityiskohta ei ollut liian vähäinen hänen pohdittavakseen. Hänen mukaansa asusteet ja pukeutumistyyli olivat kaikki kaikessa. Ei riittänyt, että suunnitteli puvun, takin tai hatun – ne piti ehdottomasti herättää eloon, hengittämään omin voimin, ne eivät saaneet jäädä vain esineiksi. Jenny suhtautui työhönsä intohimoisesti ja valoi visionsa ja energiansa asiakkaisiinsa, ja se näkyi lavalla, kun luomuksia esiteltiin. Niin kävisi taas kohta, kun David Fieldston paljastaisi uuden kokoelmansa New Yorkin muotiviikon lehdistölle ja sisäänostajille. Yleisö odotti jännittyneenä näytöksen alkua. Davidin haastattelun aikana Jenny hoiti työtään, pujotteli mallien lomitse, vahti valppaasti kampauksia ja meik-

kejä, auttoi pukua mallin päälle, nosti jakun kaulusta, napsautti korun jonkun ranteeseen ja vaihtoi viime hetkellä toiselta kengät.

”Ei, ei, ei!” Jenny sanoi otsa rypyssä, kun pukijat vaatettivat mallia kuin nukkea. ”Kaulakoru on väärinpäin ja vyö ylösalaisin.” Jenny teki kiireesti tarvittavat korjaukset, nyökkäsi ja kiiti huoneen poikki mallin luo, jonka ylle kursittiin läpinäkyvää pitsipukua. Siihen ei ollut ehditty ommella vetoketjua ennen näytöstä. Sellaista sattui kaiken aikaa. Jenny tiesi, että puku keräisi suosionosoitukset. Sen alta pilkottivat mallin paljaat rinnat ja melkein koko paljas vartalo paitsi se, minkä ihonväriset stringit peittivät, jotta malli olisi kutakuinkin säädyllinen. David oli hermoillut puvun vuoksi, ja Jenny oli vakuuttanut, että nyt elettiin vuotta 1975, ja tämä maa oli kyllä valmis näkemään rinnat ainakin muotinäytöksessä, jos ei missään muualla. Rudi Gernreich oli tullut samaan päätelmään. Hänen rohkeat luomuksensa olivat sensaatiomaisia, ja ne oli otettu hyvin vastaan. *Voguessa* oli esitelty rintoja jo kaksitoista vuotta. Päätoimittaja Diana Vreeland oli tuonut ne lehteen vuonna 1963.

Diana Vreeland oli Jennyn roolimalli ja jumalatar. Kun Jennylle oli selvinnyt, ettei hän halunnutkaan työskennellä Seventh Avenuen vaatekadulla eikä ansaita elantoaan muotisuunnittelijana, hän oli yksitoista vuotta sitten Parsonsin taidekoulusta valmistuttuaan mennyt *Vogueen* juoksutytöksi. Rouva Vreelandin päätoimittajuuden aikana Jennystä oli viimein tullut Kaapin vartija. Diana Vreeland oli aloittanut lehdessä neljä vuotta ennen Jennyä. Kaapissa säilytettiin satumaiset vaatteet, ja se oli silkka taivas nuorelle, muotihullulle tytölle, joka oli rakastanut muotia niin kauan kuin muisti. Jenny sai nähdä ja koskettaa talon kautta kulkevia kauniita vaatteita ja seurata, miten niitä sommiteltiin kuvauksiin. Kuuluisan rouva Vreelandin huomio kiinnittyi pian Jennyn, joka palvoi esikuvaansa ja yleni tämän pääavustajaksi.

Viiden vuoden pestin jälkeen Jenny päätti lähteä lehdestä. Häntä pidettiin hulluna, hänellähän oli täydellinen työ. Jenny

halusi kuitenkin oman muotikonsulttiyrityksen voidakseen itse avustaa muotisuunnittelijoita ja järjestää kuvauksia. Ihme kyllä hänen hankettaan kannusti ainoastaan rouva Vreeland, joka kahden kesken totesi hänen tekevän aivan oikein. Jennyn suureksi hämmästykseksi Diana Vreeland lähti *Voguesta* miltei samaan aikaan ryhtyäkseen Metropolitanin taidemuseon pukuinstituutin konsultiksi. Hän istui nyt hotelli Pierren yleisön joukossa odottamassa David Fieldstonin muotinäytöstä. Rouva Vreeland oli ollut uskomattoman ystävällinen Jennylle, ja Jenny puolestaan oli pysynyt hänelle horjumattoman lojaalina. Jenny oli oivaltanut päätoimittajan nerouden heidän jokapäiväisessä yhteistyössään ja oppinut tältä paljon, vaikka säilyttikin oman selkeän tyylinsä.

Jenny oli pukeutunut rouva Vreelandin tapaan mustiin pästä varpasiin kuin osaava marionettimestari, jotta kukaan ei huomaisi, miten hän veteli lankoja kulissien takana. Hänen pitkät, kiiltävät hiuksensa hipoivat suoriksi leikattuina olkapäitä, eikä hänellä ollut juurikaan meikkiä. Hänen suuret, siniset silmänsä valvoivat koko näyttämöä. Mallit oli jo lähes puettu, ja Jenny vahti heitä yhä haukkana, täysin heihin keskittyneenä. Parin sekunnin päästä hän kuuli juhlasalin hiljenevän ja musiikin alkavan. Näytös avattiin tunnelman keventämiseksi Beatlesin kappaleella. Esiteltävät vaatteet olivat seitsemän kuukauden kuluttua alkavan syksyn mallistoa, jota sisäänostajat voisivat jo ajoissa hankkia. Juhlasalissa ketään ei haitannut, että nyt oli vasta helmikuun alkupuoli ja ulkona satoi lunta. Tilaukset piti tehdä kuukausia etukäteen.

Jenny tarkasteli edelleen malleja heidän asettuessaan jonoon valmiina astelemaan lavalle. Hän oli miltei mallien pituinen, jos korkeat korot jätettiin laskuista. Jenny itsekkin oli pitkä, hoikka ja kaunis, mutta hänestä oli ihanaa olla näkymätön tässä häikäisevässä muotimaailmassa. Hän pysytteli aina kulissien takana huolehtimassa kaikesta. Muotinäytöksen tuottaja nyökkäsi Jennylle, ja tämä antoi merkin ensimmäiselle tytölle.

”Mene!” Jenny sanoi, ja heidän kaunein mallinsa astui mustien samettiverhojen välistä käytävälle, joka jatkui juhlasalin päästä päähän ja jota oli pystytetty kaksi päivää. Koroke oli kuparia, ja Jenny oli muistuttanut tyttöjä varomaan liukastumista. Helpommin sanottu kuin tehty yli viidentoista sentin koroissa. Kengät olivat yleensä yhden koon mallikappaleita, joita ei vielä ollut otettu tuotantoon. Ne eivät useinkaan sopineet hyvin jalkaan, mutta mallien piti luoda vaivaton vaikutelma viedessään jalkaa toisen eteen lavalla astellessaan. Jos joku heistä kaatuisi kömpelöissä kengissään liukkaalla alustalla, kerta ei olisi ensimmäinen. Mitä sitten tapahtuisikin, heidän piti jatkaa eteenpäin.

”Mene!” Jenny komensi joka tyttöä ja oikoi hieman vaatteita heidän lähtiessään liikkeelle. Ensimmäiset tytöt palasivat jo pukuhuoneeseen, missä pukijat riisuivat heidät ja vaatettivat uudelleen. David Fieldston seurasi kaikkea hieman sivummalta yhtä huolestuneen näköisenä kuin aina, mutta juhlasalista kantautuvista suosionosoituksista Jenny saattoi päätellä näytöksen sujuvan hyvin. David olikin suunnitellut häikäisevän syysmalliston, Jennyn avustuksella. Jenny oli tyrmännyt joitain Davidin mieltymyksistä ja tarjonnut toisia, ja onneksi kaikki toimi. David antoi aina anteeksi Jennyn asioihin sekaantumisen ja tämän joskus omituisetkin ehdotukset. Siitähän hän Jennylle maksoi, eikä tämän neuvoissa ollut toistaiseksi ollut moittimista.

Jenny väistyi hymy huulilla, kun David ryntäsi hänen ohitseensa ja suikkasi suukon hänen poskelleen. Davidilla oli kiire pokkaamaan näytöksen päättyessä, kun viimeinen malli kirkkaanvihreässä sametti-iltapuvussaan oli vielä lavalla.

”Sinä teit sen taas!” David kuiskasi Jennylle hymyillen ja sän-täsi sitten korokkeelle mallien keskelle. Suosionosoitukset olivat valtaisan. Jenny oli loihittanut Davidista kahdessa lyhyessä vuodessa muodin keulakuvan ja saanut hänen uransa kukoistamaan. David oli Jennylle kiitollinen siitä kaikesta ja osasi arvostaa häntä. Jennystä taas oli kaikkein parasta, että hän rakasti työtään. Tällai-

sesta hän oli aina uneksinut, muotityöstä. Ei pelkästään sievien mekkojen suunnittelusta, vaan todellisesta muodin luomisesta ja järkevöittämisestä niin, että se jäi mieleen ja houkutti naista kuin naista.

Muoti oli ollut Jennyn intohimo niin kauan kuin hän muisti, ja nyt hän sai luoda sitä joka päivä. Sen parempaa ei voinut ollakaan, hän ajatteli ujuttaessaan laukkuunsa pieniä hakaneulapussuja ja kaksipuolista teippiä. Sitten hän puki takkinsa ja suorastaan juoksi ovesta ulos. Seuraava upouuden asiakkaan näytös alkaisi kahden tunnin kuluttua eräässä keskustan teatterissa. Muotiviikko oli yhtä mylläkkää, ja Jenny rakasti jokaista minuuttia. Hän oli edellispäivänä järjestänyt erään asiakkaansa näytöksen, ja huomenna olisi kaksi näytöstä lisää. Muotisuunnittelijat vuokrasivat ravintoloita, loft-huoneistoja ja teattereita ympäri kaupunkia tai sitten juhlasaleja, niin kuin David Fieldston hotelli Pierrestä, esitelläkseen seuraavan sesongin mallistojaan. Jennyllä oli tulinen kiire ehtiä seuraavaan näytökseen. Hänen nuori suunnittelijansa Pablo Charles odottaisi häntä henki kurkussa kaukana Broadwayn liepeillä pikku teatterissa, jonka oli näytöstään varten vuokrannut.

Jenny riensi hotelli Pierren aulan halki painavaa laukkuaan raahaten, kun hänen jälkeensä juoksi pitkä, komea mies. Tuo Jennykin pitempi mies sieppasi laukun hänen kädestään, ja Jenny kääntyi hymyilemään. Siinä oli hänen aviomiehensä Bill, joka oli tullut katsomaan näytöstä. Bill yritti ehtiä niihin kaikkiin, koska oli ylpeä vaimonsa työstä.

”Mitä sinulla oikein on täällä? Kiviäkö, joilla voit viskoa lehtimiehiä?” Bill kiusoitteli mennessään vaimonsa perässä hotellin ovesta ulos kadulle. Bill oli hyvin vaalea siinä missä Jenny tumma. Hän oli myös hyvin aristokraattisen näköinen. Bill oli rakastunut vaimoonsa ensi kohtaamisella. Hän oli aina sanonut, että se oli ollut kohtalon sanelemaa, ja Jenny oli lopulta uskonut häntä. Siltä Jennystäkin nykyään tuntui. Jennyä odotti kadulla auto kuljettaji-

neen valmiina viemään hänet seuraavaan näytökseen. Bill sujautti autoon hänen viereensä. Bill oli ottanut töistä iltapäivän vapaata, jotta näkisi kummankin näytöksen. Hän oli vaimonsa suurin fani. "Hieno esitys, Jen. Pidin erityisesti viimeisistä puvuista, kuten yleisökin. Suzy Menkes hymyili suu korvissa." Suzy oli kaikkein merkittävin muotitoimittaja. Bill oli pannut merkille, että rouva Vreelandkin oli paikalla, rouvahan piti Jennystä. Hän oli aina paikalla.

Jenny näytti ilahtuvan miehensä kommenteista. Bill huomasi sen kumartuessaan suutelemaan Jennyä. Heidän tavatessaan Bill ei ollut erottanut muotisuunnittelijoita toisistaan, mutta Jenny oli tehnyt hänestä muodintuntijan. Bill nautti vilpittömästi Jennyn työstä ja siihen liittyvästä hulinasta. Muotiviikko oli Jennylle silkkaa hullunmyllyä, mutta Bill piti siitä hyörinästä ja kaaoksesta. Hänelle se oli kuin karnevaalit, sirkuksen pistäytyminen kaupunkiin. Bill oli oppinut arvostamaan Jennyn työssään osoittamaa lahjakkuutta ja asiantuntemusta. Hän kunnioitti vaimoaan suuresti, varsinkin kun hän tiesi, miten lujasti tämä oli ponnistellut päästäkseen päämääräänsä aivan omin neuvoin. Kukaan ei ennen Billiä ollut mitenkään helpottanut Jennyn elämää. Muuta Bill ei halunnutkaan kuin olla hyvä vaimolleen, ja Jenny oli ollut yhtä hyvä hänelle. He olivat olleet naimisissa viisi vuotta, ja jokainen vuosi oli vain vahvistanut heidän sidettään.

Jenny oli vaatimattomista oloista, ja sitäkin Bill hänessä kunnioitti. Bill arvosti etenkin anoppiaan, jonka elämä ei ollut ollut ruusuilla tanssimista. Jennyn äiti Helene oli tullut Yhdysvaltoihin paremman tulevaisuuden toivossa, jollaista ei suinkaan ollut tarjolla Ranskassa toista maailmansotaa edeltävässä kuohunnassa. Hän oli saapunut pennittömänä ompelijattarena työnhakuun New Yorkiin keväällä 1939. Työtä ei löytynyt tuosta vain, vaikka hän oli niin luullut. Helene oli yhdeksäntoistavuotias eikä osannut englantia. Niinpä hän päätyi Lower East Sideen pieleen nyrkkipajaan ompelemaan nälkäpalkalla helmiä neuleisiin.

Palkka hädin tuskin riitti ruokaan ja vuokraan. Helenen oma äiti oli Chanelin muotitalon kokenut ompelijatar, joka oli päässyt huippumuodin pariin kahdentoista harjoitteluvuoden jälkeen. Helene piti äitiään taiteilijana. Hän myönsi auliisti, ettei hänellä itsellään ollut äitinsä lahjoja.

Elämä oli ollut New Yorkissa ankarampaa kuin Helene oli kuvitellut. Hän oli ollut vähällä luovuttaa ja palata kotiin, mutta Euroopassa puhkesi syyskuussa sota, ja äiti kielsi häntä palaa-masta. Ranskassa olivat olot tuolloin entistäkin rankemmat, joten Helene sinnitteli nyrkkipajassaan kolme vuotta. Vuonna 1942 hän tapasi lomalle päässeeseen komean, nuoren sotilaan varusmiesyhdistyksen juhlissa, joihin eräs ystävä hänet vei. Intohimon ja nuoren rakkauden huumassa ja tietoisena siitä, että nuorimies lähtisi pian merten taa, pariskunta meni viikon päästä naimisiin. Helene sai odottaa sodan loppuun saakka miehensä kotiinpaluuta. Jenny oli syntynyt Lower East Sidessa keittiön pöydällä vuonna 1943. Isä kotiutettiin kahden vuoden kuluttua, ja hän vei pienokaisensa ja sota-ajan nuorikkonsa kotiinsa Pennsylvaniaan. Hän oli useasti sodan aikana kehottanut vaimoaan muuttamaan anopin luokse, mutta Helene ei halunnut olla vieraiden keskellä ilman miestänsä. Helene oli jo saanut New Yorkista ystäviä.

Kun Jack Arden palasi sodasta, Helene ei ollut lainkaan valmistautunut miehensä kotikaupungin Pennsylvanian Pittstonin elämään. Jackin suvun miehet olivat olleet monen polven ajan töissä kaivoksissa. Jack oli kertonut siitä, mutta Helenelle ei ollut selvinnyt, mitä se oikein tarkoitti, hänhän oli varttunut Pariisissa sivistyneiden, keskiluokkaisten vanhempiensa hoivissa. Isä oli toiminut Louvren taidemuseossa konservaattorina, ja äiti oli Chanelin muotihuoneen lahjakas ompelija. Jack oli kiltti ja hellä mies, joka jumaloi Heleneä ja piti vaimoaan kuin kukkaa kämmenellä. Rahaa heillä ei kuitenkaan ollut, ja Jackin elämä oli vaikeaa. Hän palasi työhönsä hiilikaivoksiin, missä hän oli uurastanut ennen sotaa neljän veljensä ja serkkujensa kanssa. Jackin setä ja isä olivat

kuolleet vuosia sitten kaivosonnettomuuksissa. Hänen äitinsä oli laiha, surullinen nainen, joka pelkäsi poikiensa puolesta silmät alituisen kyynelissä. Aina kun kaivoksessa lakkoiltiin, Jack ja Helene joutuivat puille paljaille. Seudun sääkin koetteli, ja toisinaan perheellä oli ruoaksi vain leipää ja majoneesia. Jack ei ollut ennalta varoittanut rankasta elämästä, mutta Helene ei valittanut koskaan, niin paljon hän miestänsä rakasti. Ajatellessaan noita vuosia jälkeenpäin Helene muisti parhaiten sen, ettei ruokaa ollut koskaan tarpeeksi ja että aina oli vilu. Anoppi oli kuollut samana vuonna kun he muuttivat paikkakunnalle. Helene ei voinut mennä töihin, eihän hän voinut jättää Jennyä yksin.

Helenen kaikki aika meni tyttären hoitamiseen, ja iltaisin hän odotti Jackia kotiin kaivokselta. He olivat vielä hyvin nuoria. He toivoivat toista lasta, mutta raskaudet menivät kesken, eikä heillä olisi edes ollut varaa toiseen lapseen. Helene ikävöi Ranskaa ja vanhempiaan, mutta heidän rahansa eivät riittäneet matkustamiseen. Elämä oli surkeaa, ja sitä kirkastivat vain Helenen rakkaus Jackia kohtaan, miehen osoittama hellyys ja ilo Jennystä. Jenny muisti isänsä kookkaana miehenä, joka leikki hänen kanssaan, kantoi häntä olkapäällään ja kertoi iltasatuja. Jackin nuoruusvuosien valokuvista päätellen Jenny oli kovasti isänsä näköinen. Äiti taas oli siro ja vaalea ja näytti hyvin ranskalaiselta.

Perhe oli asunut Pittstonissa sodan jälkeen kolme vuotta, kun Jackin työpaikalla antrasiittikaivoksessa sattui räjähdys. Jack oli yksi niistä viidestä miehestä, jotka sinä päivänä saivat surmansa. Hän oli hyvin arvostettu ja pidetty työntekijä, ja itse kaivoksen johtaja tuli kertomaan onnettomuudesta Helenelle. Helenelle maksettiin pieni korvaus, joka oli hänelle silti varsin tuntuva sen yllättävän kelvollisen henkivakuutuksen ohella, jonka Jack oli ottanut siltä varalta, että hänelle sattuisi jotain. Monikaan kaivosmies ei jättänyt sellaista omaisuutta leskelleen. Noiden kahden summan turvin Helene pystyi muuttamaan Jennyn kanssa Philadelphiaan.

Helenen isä oli kuollut Pariisissa kaksi kuukautta ennen Jackia, ja Helenen äiti suri yksinäistä elämäänsä. Hän yritti houkutellessa Helenen takaisin Pariisiin, mutta työpaikat olivat sodan jälkeen vielä kortilla. Helene oli asunut siihen mennessä Yhdysvalloissa jo yhdeksän vuotta eikä halunnut palata Ranskaan. Hän taivutteli äitinsä muuttamaan heidän luokseen Philadelphiaan. Jenny oli silloin vasta viisivuotias, mutta hän muisti, miten he olivat muuttaneet äidin kanssa Pittstonista ja miten mummi oli tullut Valtoihin heidän luokseen.

Helenen äidin Thérèsen saavuttua Pariisista nuo kaksi naista olivat perustaneet Philadelphiaan ompelimon. Jenny oli kutsunut mummiaan ranskalaiseen tapaan mamiksi ja oppinut häneltä ranskaa. Ompelimo menestyi hyvin, ja kun muuan huomattava seurapiirirouva keksi sen, kaksikosta tuli pian hienojen naisten ”suurin salaisuus”. Ompelimossa valmistettiin Pariisin muodin mukaisia luomuksia. Thérèsen taidot olivat huikeat, ja Helene hoiti yksinkertaiset ompelukset, koska ei ollut yhtä kokenut kuin äitinsä. He ompelivat kauniita pukuja ja tienasivat sievoisesti, mistä hyvästä Jenny pystyi aloittamaan opinnot Parsonsien taidekoulussa. Sieltä alkoi sitten hänen oma uransa.

Jenny sai opiskeluaikansa ensimmäisen kesäharjoittelupaikan Oleg Cassinin muotitalosta siihen aikaan, kun Cassini suunnitteli pukuja presidentin puolisolle Jackie Kennedylle. Jenny näki Jackien muutaman kerran valitsemassa luomuksia tärkeisiin tilaisuuksiin. Jennyn äiti ja mummi olivat aivan ihastuksissaan, ja he olivat ylpeitä, kun Jenny valmistui ja sai työpaikan *Voguesta*.

Nuo kaksi naista ilahtuivat aina Jennyn kuulumisista ja tilasivat lehden *Women's Wear Daily* ihan vain lukeakseen uutisia Jennystä. Pienen muotiompelimensa ja Jennyn isän jättämän perinnön ansiosta heidän asiansa olivat hyvin. Kun Bill ja Jenny olivat tavanneet, Jenny oli heti tehnyt Billiin uskomattoman vaikutuksen, ja tuntemus oli vain kasvanut, kun Bill sai kuulla Jennyn tarinan ja tapasi tämän äidin ja isoäidin. Siinä oli kolme

verratonta naista, joista hänen vaimonsa oli kirkkain tähti. Heidän viisi aviovuottaan olivat kiitäneet kuin siivillä, ja Bill rakasti vaimoaan enemmän kuin koskaan. Jenny oli kohentanut hänen elämäänsä mittaamattomasti, ja Jenny vakuutti samaa Billistä. Bill kannusti vaimoaan kaikessa. Jenny oli vielä töissä *Voguessa*, kun he kohtasivat ensi kerran New Yorkissa eräänä lumisateisena päivänä. Jenny oli järjestänyt kuvaukset Plaza-hotellin eteen, ja lumimyräkästä huolimatta Bill oli seisahtunut katselemaan.

Jenny oli juossut mallien ympärillä kuin paimenkoira ja hoputtanut heitä lumisateessa oikeille paikoille. Jennyllä itsellään oli päässään valtava turkishattu. Jenny kertoi myöhemmin, että se oli poliisin hattu, jonka hän oli ostanut eräiden kuvausten aikaan Moskovan mustasta pörssistä. Jennyllä oli yllään farkut, saapikkaat ja iso miesten untuvatakki. Koko kuvausporukka näytti olevan umpijäässä, mutta Jennyllä oli liian kiire piitata siitä, koska hän vahti kuvaajaa ja malleja ja korjaili kaiken aikaa tyttöjen vaateetusta tai kampausta. Bill oli pannut ryhmän merkille rientäessään tapaamiseen, ja jokin sai hänet pysähtymään. Hän sanoi mielellään, että se oli kohtalo. Bill katseli Jennyä lumisateessa niin kauan, että Jenny kääntyi vilkaisemaan häntä. Bill hymyili Jennylle. Jenny vastasi hymyyn lumen leijuessa hänen ripsilleen ja venäläiselle turkishatulleen. Bill vain seiso siinä Jennyn lumoissa ja tunsi itsensä hölmöksi. Hän oli valmistunut oikeustieteellisestä edellisestä vuonna ja työskenteli nyt isänsä ja veljiensä kanssa suvun lakifirmassa. Hän oli kuitenkin kyllästynyt työhönsä, kun taas kaikki Jennyn puuhassa huokui silkkaa iloa.

Bill jäi Plazan eteen katselemaan kuvauksia ja kastui itsekin lumisateessa läpimäräksi. Kuvaustauolla hän meni puhumaan Jennylle. Jälkeenpäin Bill olisi voinut potkaista itseään repliikkinsä vuoksi. Hän tunsi itsensä täystollocksi, muttei ollut keksinyt muutakaan sanomista. Hän asteli Jennyä kohti, ojensi käyntikorttinsa ja sokelsi asiansa.

”Jos satut joskus tarvitsemaan juristia...” Bill sanoi, ja Jenny hymyili leveästi.

”Toivottavasti en”, Jenny vastasi ja työnsi kohteliaasti kortin taskuunsa. Billistä tuntui vahvasti siltä, että tyttö heittäisi kortin roskeen heti hänen lähdettyään pois. Miksi tämä juristia tarvitsisi? Bill ei rohjennut sanoa Jennylle, että tämä oli tosi kaunis, eikä sitäkään, että hän oli aivan tämän lumoissa. Billin mieleen oli juolahtanut vain kortti, josta tyttö näkisi hänen nimensä ja yhteystietonsa, vaikkei tämä kuitenkaan ottaisi yhteyttä. Tyttö vahti valokuvaajaa silmänurkastaan jutellessaan hetkisen Billin kanssa, nyökkäsi sitten ja ilmoitti, että hänen oli palattava töihin. Astellessaan lohduttomana pois Bill kuuli tytön puhuttelevan valokuvaajaa ranskaksi. Hän oli varma, ettei näkisi tyttöä enää koskaan. Eikä tämä ollut kertonut hänelle nimeään eikä tietojaan. Tyttö keskittyi kuvauksiinsa. Bill oli varma, että tyttö piti häntä ääliönä, kun hän käyntikorttia ojentaessaan oli mennyt puhumaan läpiä päähänsä. Tyttö jäi moneksi päiväksi kummittelemaan hänen mieleensä. Sen kauniimpaa naista hän ei uskonut milloinkaan nähneensä. Tyttö uhkui elämää, ja kun Bill oli katsonut tyttöä silmiin, hän tunsu näkevänsä tämän sieluun saakka.

Bill pyysi sihteeriään tiedustelemaan puhelimitse muotilehdistä, oliko niillä ollut sinä päivänä kuvauksia Plazan edessä, ja sai viimein kuulla, että kyseessä oli *Vogue*. Hänelle ilmoitettiin lehdestä hyvin tyyllä äänellä, että jos hän jättäisi viestin, se toimitettaisiin perille, mutta kyseisen henkilön nimeä hänelle ei kerrotaisi. Bill tunsu itsensä vielä tyhmemmäksi ja kömpelömmäksi kuin aiemmin ja pyysi kertomaan, että Bill Sweet oli soittanut ja lähettänyt terveisiä. Hän jätti myös puhelinnumeronsa. Bill oli varma, ettei kuulisi työstä sen koommin. Hän karisti tytön mielestään ja palasi töihinsä, asiakkaan omaisuutta arvioimaan. Ajatus siitä, että hän tekisi sellaista hommaa lopun ikäänsä, ei yhtään ilahduttanut, mutta sitä työtä hänen perheensä miehet tekivät. Kukaan heistä ei näyttänyt panevan sitä

RAKKAUS EI KOSKAAN KATOA

NEWYORKILAINEN JURISTI Bill jättää kaiken seuratakseen unelmaansa: hän lähtee pastoriksi pieneen maalaispitäjään Wyomingiin. Vaimo Jenny luopuu rakastamastaan muotialasta seuratakseen miestänsä. He uskovat olevansa toisiinsa sidotut, aina ja ikuisesti.

Vuosikymmenten kuluttua Manhattanilla kustantajana toimiva Robert etsii suurta hittiromaania. Lillibet taas on nuori amissinainen, joka elää 1600-luvun tapaan perheelleen omistautuen. Yön tunteina kynttilänvalossa hän on kirjoittanut sisintään korventaneen romaanin ja saattaa sen nyt Robertin käsiin. Robert rakastuu oitis, ensin kirjaan, sitten naiseen, jota ei ole koskaan tavannut. Vaikka Lilibetä uhkaa karkotus eristäytyneestä amissien yhteisöstä, jokin vastustamaton voima vetää häntä ulos hevostankkurielämästä kohti miestä ja toisenlaista kohtaloa.

Päivien loppuun saakka kertoo kahden pariskunnan rinnakkaisista kohtaloista, rohkeudesta, yllättävistä elämäntapaista, vaarasta ja toivosta – ja rakkaudesta joka ei koskaan kuole.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44189-3